

POGOVOR Z RAJKOM VIDRIHOM

O istih vprašanih kot z Mirjano smo se pogovarjali tudi z enim od vzgojiteljev.

»Mirjana precej negativno in črnogledno ocenjuje dogajanje v terapevtski koloniji. Ti imaš verjetno drugačno mnenje in bi te radi vprašali zlasti o:

1. razlikah v vzgojnem delovanju in doživljanju kolonije med vzgojitelji oz. o »konfliktu« med Mirjano in vzgojitelji;
2. kje so vzroki za te razlike;
3. kako so ta nasprotja vplivala na obnašanje otrok;
4. ali bi šel z Mirjano kot s pedagoško vodjo še v podobno kolonijo?»

Odgovor na prvo in tretje vprašanje:

Da je bilo potrpljenje ena izmed odlik oz. posebnosti terapevtske kolonije, lahko reče le tisti, ki na kolonijo gleda od zunaj. Potrpiš, če te nekaj zelo moti, v koloniji pa ni bilo nič takega, kar bi težko prenašal.

Vendar so se stvari zapletle. V začetku sem se čutil dolžnega otroke voditi in delati po programu; ob tem so se otroci začeli oddaljevati od mene. Rekli so, da sem hinavec, da jih opazujem in delam »diagnoze«. Če so se na izletu oddaljili, sem jih moral priganjati, naj pridejo nazaj. Rekel sem jim, da smo se tako dogovorili, da se moramo držati skupaj. Otroci so odgovarjali: »Pa saj se nismo mi tega zmenili, to so sklenili ta stari.« Dogovori, ki se jih je bilo treba držati, so viseli nad mano kot Damoklejev meč.

Imam občutek, da večkrat nisem bil neposreden, da sem preveč »ovinkaril«. Vedno se mi je pojavljal problem, kako utemeljiti nekaj, kar moram izvršiti, pa meni samemu ni jasno, čemu. Počutil sem se

kot urbanist, ki načrtuje naselje, kjer bodo živeli drugi; če otrok čuti, da se pretvarjaš, ti ne bo zaupal.

Zdi se mi, da je manj moteče, če si včasih dovoliš preklinjati. Obleka je način izražanja: otroci posnemajo; ne obsojajmo, ampak se vprašajmo, zakaj jim ni všeč običajno, predpisano oblačenje.

Razlike, ki jih je navedla Mirjana, so bolj razlike, ki jih opazi zunanji opazovalec. Sicer pa bi bilo treba za boljšo kolonijo upoštevati zlasti tole: pristopiti k otrokom kot k partnerjem, jemati jih resno in se tudi identificirati z njimi; otroci in vzgojitelji bi morali drug drugemu prisluhniti, učiti bi se bilo treba verbalnega in neverbalnega komuniciranja ter iskrenosti, ki je v koloniji še ni bilo dovolj.

Morali bi razviti vzorce drugačnih odnosov, tako zadovoljujočih, kot so bili v rodovni skupnosti za razliko od današnjih institucij, ali kot so praktično v komunah. Gre zlasti za vzajemno pomoč ter enakovredno prevzemanje iniciative (aktivno participacijo) vseh udeležencev.

Meni se ne zdi, da bi se kolonija proti koncu razvodenela. Nasprotno: mislim, da se je precej izboljšala, bili smo bolj kreativni.

Odgovor na drugo vprašanje:

Razlike med vzgojitelji so in so zdaj še bolj vidne. Zdi pa se mi, da so bolj osebnostnega značaj in nikakor niso nepremostljive. Mirjana je prišla z drugega sveta. Nekatera nesoglasja so bila tudi za druge vzgojitelje boleča. Ona se je največkrat umaknila v molk. Izražala je od časa do časa svoje mnenje, opozarjala npr. na dogovore, ni pa šla kaj več kot v tehnične dogovore. Njeno nezadovoljstvo je pritiskalo name, nekako sem moral ravnati z otroki, ob tem pa sem doživljal lastno krivdo. Po mojem mnenju razlike niso tako bistvene, ampak kopičenje nezadovoljstva, nezmožnost, da bi ga izrazili tudi z besedami.

Odgovor na četrto vprašanje:

V podobno kolonijo bi šel, če bi bil lahko bolj ustvarjalen, z Mirjano pa šele po predhodnih pripravah. Pod pripravami mislim na to, da bi morali več živeti skupaj in to na raznih nivojih, ne le na akademsko-strokovnem. Žal mi je, da Mirjana zdaj tako gleda na vse, kar smo doživljali v koloniji. Simpatična mi je. Ne bojim se srečanja z njo, nisem pa preveč navdušen.